„Tao là người lái máy bay Mig-19, là máy bay phản lực 2 máy, giống máy bay A-37 hay F-5 của chú mày, nhưng nó không có khả năng không chiến mạnh như Mig-17 hay Mig -21 để đương đầu với phi cơ F-4 con ma của Mỹ, nhưng tao thích lên đấu với chiếc F một lẽ năm (F-105) của Mỹ, vì chiếc này nó to và bay nhanh. Chủ đích là mang bom nhiều ở dưới cánh và bụng, nhưng khả năng không chiến hoặc tự vệ rất yếu.

„Một ngày kia khoảng trung tuần tháng sáu năm 1972, tao đang ngồi ở phòng trực tác chiến, thì nghe loa phóng thanh báo động: „Có phi cơ F-105 của Mỹ ở hướng Đông Nam Hà Nội, có phi cơ địch, có phi cơ địch...! ! !“ Tụi tao mừng lắm, vì nếu gặp F-105 thì hên lắm, còn thọ được. Chớ nếu gặp F-4 thì phiền lắm, thì coi như chết chắc, tới số! Mig-19 tụi tao không đủ sức độ với F-4 của Mỹ. Tao bay về hướng Đông Nam, hướng dẫn thẳng ra biển, trên cao độ khoảng 5000 mét, thì tao thấy nhiều đốm đen theo hướng hai giờ (hướng tay phải), nhìn rõ tao thấy toàn F-4, chớ đâu phải F-105. Tao lẩm bẩm chửi thề mẹ kiếp cái đài không lưu báo cáo loét, chết cha tao rồi... Tao chửi thề trong miệng, liền đẩy tay ga lên tối đa, bay thẳng lên trên cao thêm khoảng 7000-8000 mét, hy vọng trốn vào trong mây cho nó chắc ăn, nhưng tao đã lầm to: ít nhất có 30 chiếc F-4 bay giăng hàng ngang ở trên từng mây cao này, tao bay gần sát bọn nó, thậm chí còn thấy tụi Mỹ đội nón an toàn (helmet) thật rõ, tao liền kéo cần để nhảy dù ngay (eject/ bailout) liền tức tốc....“

- Chú nhảy dù ??? Trời đất ???

- „Chớ còn gì nữa, nếu chần chờ thì sẽ bị ăn cái hỏa tiễn (sidewider) của nó là chết banh xác. Tao nhẩy dù ra bay lơ lửng trên trời xanh rồi từ từ hạ xuống, tao còn thấy chiếc Mig-19 của tao nó rớt xuống đất nổ tan tành với một cục lửa màu đỏ cam rất to, có vài chiếc F-4 của Mỹ nó bay vào vèo vèo bên tao, nó thấy tao nhưng nó không bắn, thật là tao rất có phúc...đại phước... Tao cũng nghe nói là bọn Mỹ rất anh hùng, nó không bao giờ bắn người ngã ngựa, kinh nghiệm trong thế chiến thứ hai. Tao rớt xuống một cánh rừng, bị vướng tòn ten trên một cây thật cao, nhưng may phước là thân hình tao còn nguyên, lành lặn không có gì bị thương cả, nhưng tao thấy ở dưới gốc cây có chừng khoảng 10 thằng du kích xã, hầu hết là mang súng trường SKZ và đứa nào cũng đang nhắm vào tao để muốn bắn chết tao, đứa đứng đứa ngồi.

„Tao hét lên: „Này đừng bắn, Không Quân Nhân Dân...Không Quân Nhân Dân !“ và đồng thời tao vỗ vào cánh vai trái bình bịch vào cụm tay tao có may lá cờ đỏ sao vàng to tổ bố để phân biệt là người lái phe ta với giặc Mỹ. Tao tiếp tục la thất thanh:“Ông là Không Quân Nhân Dân, Không Quân Nhân Dân đừng bắn !!! Đ. má đừng bắn !!! Tiếp theo tao nghe một tiếng súng nổ ...Đoành!

„Tao mở mắt ra thì thấy đang nằm trên giường nhà thương, áo choàng màu trắng, chân phải tao đang bị băng bột treo lên cao và đang bị vô nước biển, cô y tá đứng bên giường nói: „ Thưa đồng chí Thượng Úy, đồng chí đang nằm điều trị tại nhà thương Bạch Mai, Hà Nội.“

„Chừng khoảng nửa tiếng thì có phái đoàn vô thăm tao, dẫn đầu là một thượng tá là người lái xếp của tao và kế tiếp theo sau là các người lái Mig-17, Mig-21 vô để chúc mừng tao, nói là hôm ấy tao bắn hạ 3 chiếc F-4 và sau đó máy bay tao bị hết xăng, tao phải nhẩy dù ra và phi cơ địch đã bắn trúng chân phải của tao, họ cấp cho tao giấy khen là chiến sĩ anh hùng diệt máy bay Mỹ và truy thăng tao lên Đại Úy và nói là kể từ phút này vì bị thương tích nơi chân, nên tao không thể bay được nữa và họ đã dành cho tao một nhiệm sở mới đó là làm việc tại phòng huấn luyện, để giảng dạy dưới đất cho các học viên người lái. Tao rất buồn vì thú thật tao rất thích đi bay lắm, nhưng tao phải thầm cám ơn mấy thằng du kích xã vì nó bắn tao bị thương chân, nên bị loại ra khỏi đi bay, chớ nếu còn bay thì có ngày nát thây với bọn F-4....“

Tôi hỏi tiếp:

- Rồi sao hả chú?

- „Tao làm việc tại phòng huấn luyện được vài năm, thì đến ngày 30-4-1975. Miền Bắc tấn công và chiếm miền Nam, tụi tao thì nói với nhau: Miền Nam thua vì bị thằng Mỹ bỏ rơi nửa chừng, tụi mình có đánh đâu mà thắng, còn miền Nam có đánh đâu mà thua“.

„Sau 30-4-1975, tao nhận được một lá thư từ trong Nam gởi tới nhà tao tại Hà Nội, trong thư nói là tao có một thằng em trai, nó đi vô Nam hồi năm 1955, sau này nó lớn lên tốt nghiệp ở trường Võ Bị Đà Lạt, rồi giữ chức Đại Úy nhảy dù, bây giờ nó đi cải tạo ở suối Máu, nhờ anh đó bảo lãnh ra dùm, dẫu sao cũng là anh em ruột thịt. Tao động lòng máu mủ, tao mới đứng ra điền đơn xin bảo lãnh cho thằng em ra trại.“